

krajský súd uznesením z 5. marca 2018 rozhodol, že vecná a miestna príslušnosť je daná Okresnému súdu Bratislava I.

2. Ústavný súd vo veci sťažovateľov nálehom č. k. III. ÚS 269/2021 z 3. júna 2021 vyslovil porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), prikázal okresnému súdu vo veci konať, priznal finančné zadostučinenie každému z nich po 1 000 eur, priznal náhradu trov konania 460,89 eur a vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel.

3. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti namietajú, že ani po náleze ústavného súdu okresný súd nenariadil termín pojednávania. Predseda okresného súdu na opakovanú sťažnosť sťažovateľov uviedol, že *„termín hlavného pojednávania možno očakávať v prvom štvrtroku 2022 vzhľadom na zaťaženosť súdneho oddelenia“*, a vec zaradil na pravidelné monitorovanie. Podľa sťažovateľov vec nie je právne ani skutkovo zložitá.

4. Na základe uvedeného sa sťažovatelia domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Tiež navrhujú okresnému súdu konať bez prieťahov, priznať finančné zadostučinenie 3 000 eur a náhradu trov konania.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Sťažovatelia pred ústavným súdom už opakovane namietajú porušenie svojich práv na včasne vybavenie ich trestnej veci.

6. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy: *„Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov...“* Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru: *„Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...“*

7. Ústavný súd predmetnú vec posudzoval so zreteľom na už existujúci nález v rovnakej záležitosti sťažovateľov. Keďže bol viazaný rozsahom a dôvodmi ústavnej sťažnosti, ústavný súd musel konštatovať vo vzťahu k obdobiu, na ktoré dopadá predchádzajúci nález, že v tejto časti bola vec už ústavným súdom meritórne preskúmaná a predchádzajúci nález vo vzťahu k ním riešenému obdobiu predstavuje prekážku rozsúdenej veci. V tejto časti preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 56 ods. 1 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd teda posudzoval v merite veci obdobie po skoršom náleze. Vychádzajúc z ústavnej sťažnosti, okresný súd v konaní po právoplatnosti nálezu ústavného súdu 17. júna 2021 nenariadil termín hlavného pojednávania, teda bol nečinný viac ako sedem mesiacov. Význam samotného konania a jeho výsledok je nepochybne pre sťažovateľov dôležitý a ústavný súd v žiadnom prípade nemá v úmysle tento význam zľahčovať. Vnímajúc povahu a dĺžku napadnutého konania, ktorú ústavný súd môže posudzovať v súvislosti so sťažovateľmi označenými základnými právami podľa ústavy a podľa dohovoru a ktorá v okolnostiach tohto prípadu predstavuje nečinnosť okresného

súdu viac ako sedem mesiacov (po skoršom náleze), ústavný súd konštatuje, že dĺžka tohto posudzovaného obdobia sa nepochybne predĺžila aj v dôsledku mimoriadnej pandemickej situácie na území Slovenskej republiky, avšak v okolnostiach veci nie je neúnosná.

9. V tejto súvislosti ústavný súd podotýka, že z jeho judikatúry vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 199/02, I. ÚS 38/04, IV. ÚS 221/05, I. ÚS 375/08).

10. V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (II. ÚS 57/01), prípadne návrhu nevyhovel (I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05). K takémuto záveru dospel ústavný súd aj pri predbežnom prerokovaní tejto ústavnej s'ťažnosti vo vz'ahu k obdobiu po predchádzajúcom náleze. Ústavný súd pri posudzovaní veci neprehliadol celkovú dobu konania (vrátane obdobia pred skoršiemu nálezu) ani aktivitu s'ťažovateľov, ktorí upozornili na zbytočné priet'ahy v konaní nielen okresný súd, ale aj ministerstvo spravodlivosti. Pre okresný súd stále platí príkaz ústavného súdu stanovený predchádzajúcim nálezhom. Z odpovede predsedu okresného súdu z 11. novembra 2021 vyplýva, že najbližší termín hlavného pojednávania bude nariadený „v prvom štvrtroku 2022“.

11. Na základe uvedeného ústavný súd v okolnostiach prípadu nevyhodnotil dĺžku rozhodovania okresného súdu v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu za nezlučiteľnú s právami podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zmyslom ústavnoprávnej ochrany v obdobných prípadoch, v ktorých už bolo deklarované porušenie referenčných noriem vo vz'ahu k včasnosti ochrany jednotlivca(ov) a bol nariadený príkaz konať, nie je produkovať ďalšie nálezy („nález na nález“). Nové konanie pred ústavným súdom podľa referenčných noriem musí zohľadňovať už poskytnutú ochranu skorším nálezhom a koncentrovať posúdenie intenzity zásahu do práv s'ťažovateľov na obdobie po takomto náleze. Ústavný súd preto ústavnú s'ťažnosť s'ťažovateľov pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nepredstavuje prekážku rozsúdenej veci, a v prípade, že nečinnosť, resp. neefektívna činnosť okresného súdu bude pokračovať a jej intenzita sa stane ústavne neudržateľná, s'ťažovatelia sa môžu opätovne obrátiť na ústavný súd s ústavnou s'ťažnosťou.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2022

Peter Straka
predseda senátu